

การวิจัยเรื่องการสำรวจศักยภาพของคนท้องถิ่นไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมศรีวิชัย มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจศักยภาพของคนไชยา ในการจัดการท่องเที่ยวโดยวัดจากระดับความรู้ความเข้าใจ ความสามารถของคนไชยา เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ ความเข้าใจและความสามารถของคนไชยา ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ประชากร ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เท่ากับ 381 ราย และสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างผู้ที่เกี่ยวข้องและเจ้าหน้าที่ของแต่ละแห่งที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test F-test และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe')

ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีสถานภาพสมรส อายุระหว่าง 21 - 40 ปี ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ประกอบอาชีพหลักเป็นเกษตรกร และมีอาชีพเสริม ฟานักอาศัยอยู่ในอำเภอไชยาเป็นระยะเวลามากกว่า 21 ปี และมีสถานภาพทางสังคมเป็นประชาชนทั่วไป

ผลการศึกษาระดับศักยภาพท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ด้านความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถของผู้ตอบแบบสอบถามในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมวัฒนธรรมศรีวิชัย จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ศักยภาพด้านความรู้ ความสามารถด้านการต้อนรับ ความสามารถด้านการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง ของความรู้ ความเข้าใจ และ ความสามารถของผู้ตอบแบบสอบถามในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมศรีวิชัย ใน 3 ประเด็น พบว่า คนท้องถิ่นเดิมมีน้อยลง คนต่างถิ่นเข้ามาอยู่แทน ทำให้ความรู้ความเข้าใจในท้องถิ่นมีน้อยลง ความสามารถในการต้อนรับ และการมีอิทธิพลของไม้ตรีของเจ้าบ้าน ที่อยู่ในระดับดี เนื่องจากเป็นนิสัยดั้งเดิมของคนไชยาที่เป็นคนอารีอารอบ มีน้ำใจ

The purpose of this research was to explore the ability of Chaiya, local people in providing the culture tour. Regarding to the Srivichai cultural tourism, the personal factors which were the understanding, ability and knowledge were compared to find the differentiation. The 381 population was selected from the local people who lived in Chaiya district, Surat Thani province. Additional, out of 5 from that population who work as the tourism staffs and officers were interviewed by structured planning. Then, the data was analyzed by statistics methods which were frequency, mean, percentage, standard deviation, t-test, F-test analysis, and scheffe'.

The findings found that most respondents were married males between the ages of 21-40 years old whose educations were lower than bachelor's degree. Their main carriers were agriculturists and they also had some part time jobs. Furthermore, those males had been lived in Chaiya district, Surat Thani province more than 21 years.

For the aspects of providing culture tourism, the relative factors revealed that the ability of applying knowledge, understanding and capacity in providing culture tourism were at the average level. Also, the differences of those abilities regarding to personal factors indicated that all potentials in organizing culture tourism were different at the critical significance level of 0.05.

Additionally, there were 3 results from the interview method showing that the original locally people decreased while the nonlocal increased in settling down in Chaiya area. The different people resulted in the insufficient services because the original localities knew how to use their kindness making better services than the nonlocalities.